

„Nu-i mai călcăm noi pe urmă.
Poeți ca el sunt tot mai rar.
El a scris versuri în crâșmă,
Iar eu le scriu într-un bar.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 511

14 - 20 aprilie 2021

Desfrâul pomanagiilor veșnic nesătuli...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este vorba despre Octavian Goga, poetul... Nici despre politicianul unor vremuri de panteon pentru Demnitatea și Onoarea noastră... Este doar un alt asalt împotriva noastră... Pe seama tăcerii, pe seama nepăsării, cres-

dalului din jurul dezvelirii unui bust al omului de cultură, și politicianului vremurilor sale, Octavian Goga... Dar nu un scop în sine, o altă înlăturare grosolană a unui bust de patriot român, din panoplia Națiunii, devenită tarabă de vânzare pe seama unor sensibilități scârbavnice „de dâșii inventate”, ci, de declanșare a unei noi ofen-

dedicate Mareșalului Ion Antonescu... Ci am deschis în noi o rană prin care putreziciunile repetitive ale iadului unei istorii de profitori au intrat adânc în trupul nostru... Și se lăfăie precum paraziții care mai au de acaparat un singur loc pentru a și vedea prada, noi-captivi, umilită, stinsă, devorată...

Ion Antonescu, Nicolae

Așteptând războiul...

Petre
Romoșan

Războiul din Ucraina se anunță din mai multe direcții... Motivul care va fi folosit oficial de președintele Volodimir Zelenski este recuperarea Crimeei, pretins vechi pământ ucrainean, și aplicarea Constituției ucrainene pe întreg teritoriul țării, deci și în Donbas. Ucraina ar putea deschide chiar două fronturi, în Donbas și la Marea Neagră, pentru Crimeea. Desigur, sub atenta consiliere a partenerului american (plus Marea Britanie), adică un nou război prin proxy. Adevăratele forțe aflate în joc vor fi trei : SUA (prin Ucraina, România și Polonia), economic Germania (și UE) și, bineînțeles, Rusia. Cele trei forțe au interese evident divergente. De unde și pericolul enorm pentru zona în care ne găsim și noi, românii, din România, din Republica Moldova și din teritoriile românești ocupate de Uniunea Sovietică, aflate azi în componența Ucrainei vecine.

România este în parteneriat militar cu SUA și în parteneriat economic cu Germania (UE), dar e lipsită de orice comunicare sinceră cu Rusia. Un rezultat al miopiei, al micimii care caracterizează politica și diplomația din ultimii 30 de ani de la București. Pentru că în acest conflict unele interese românești s-ar putea să fie convergente cu interesele Rusiei. Mai ales în cazul din ce în ce mai vizibil al destrămării, împărțirii Ucrainei, caz în care vecinii își vor recupera teritoriile pierdute. S-ar putea să rezulte o Ucraină mult mai mică, în jurul Kievului, o țară tampon între NATO și UE, pe de o parte, și Federația Rusă, pe de altă parte.

Nu e numai vina politicianilor și a statului profund de la București pentru relațiile proaste dintre România și Rusia. E și vina politicianilor și a complexului militaro-securitar de la Moscova că aceste relații sunt de multa vreme într-un punct mort. Continuându-și politica imperială, aceeași de la Lenin și Stalin încoace, rușii nu le-au făcut românilor

nici o concesie majoră. Mai ales în ceea ce privește cele două diferende istorice, tezaurul și Basarabia. Dimpotrivă, au reanexat în 1944 și Bugeacul (legat de Ucraina doar printr-un drum care trece pe teritoriul Republicii Moldova), Basarabia istorică (Gurile Dunării), și Ținutul Herța, și au făcut masive deplasări de populație în sensul rusificării sau ucrainizării și al deznaționalizării. Bugeacul ar fi trebuit să aparțină ori României, ori Republicii Moldova. România nu a avut motive să simpatizeze Rusia, deși suntem tot ortodocși, și astfel s-a dus în mod natural spre o alianță politică și militară cu SUA.

În caz de război în Ucraina și, mai ales, în cazul dezmembrării Ucrainei, România nu poate fi ajutată nici de Germania și Franța și nici de Rusia. Dar SUA (și Marea Britanie) își pot aduce aminte de eventualele revendicări justificate ale românilor. Colaborarea politică și militară a României cu SUA e deja reglementată de tratate și de apartenența noastră la NATO. România își va onora obligațiile la virgulă. România va fi total alături de SUA, dar deloc de partea Ucrainei. Care, eufemistic, nu ne simpatizează și pe care nici noi n-o simpatizăm – ceea ce nu poate fi un motiv de război.

Finalitatea războiului din Ucraina s-ar putea să fie una paradoxală : apropierea SUA de Rusia. Prin soldarea violentă a unui contencios (Ucraina-Rusia) care nu-i aduce SUA nici un avantaj, decât poate în imaginarul neoconservatorilor americani care-și închipuie că pot ocupa și exploata chiar Rusia. Adevăratul concurent al SUA pe eșichierul global este China, nu Rusia. Dacă va avea loc un război Ucraina-Rusia, ceea ce nu e deloc sigur încă, vor avea loc și negocieri de pace după încheierea lui.



cute din noi, hrănite din frică și supunere... Suntem în pragul unei noi etape... Una în care noi să devenim și mai mici, mai insignifianți, să dispărem din ultimele fundații-pilon ale permanenței noastre, iar „ei” să devină, nu mai acaparatori, mai prezenți în pretenții și impertinențe, căci sunt de multă vreme, ci râvnitori-stăpânitori pe seama rădăcinilor de ură viscerală pe care nu le-am retezat ca pe niște bălării de pe monumentele noastre, din dimprejurul Istoriei și Culturii noastre...

Suntem în fața unei ofensive... Prigoana lor, hrănită de neputințele și nepăsările noastre, infiltrată prin tumorile de lașitate din carnea și scheletul unui prezent trădat, mezat, abandonat... Iar totul este parte a unui scenariu care doar se repetă... Unul în care sunt parte și mari actori ai scenei desfrâului pomanagiilor veșnic nesătuli, dudu descălecate de pe piedestalurile săpate în sinceritatea și credulitatea noastră, dar și ipochimenii noștri, acești nenumărați cărpaci ai imposturii și fari-seismului...

Scandalul nedovedit al sabotării bunului simț al unei actrițe evreice, și să nu-i rămână acesta marele merit „cum laude”, era doar un script premergător scan-

sive...

Epopeea bustului de la Iași a lui Goga este similar celor antonesciene... Iar reacția violentă a insuportatului institut-sinecură E-W este doar o scrijelire a notei de promovare a unei alte legi de prigonire a noastră... A noastră, nu doar ca neam, nu doar ca mase, ci a noastră ca oameni de cultură, ca opinenți, pe fond, creatori de delicturi de opinie, nu?!... Și va urma probabil o revizuire a mizeriei legislative emise cu deja cu mult prea mulți ani în urmă răbdați de noi pentru a ne opri în dreptul nostru de a ne aduce onorul unui mare Ostaș al Neamului Românesc... O greșeală a trecutului încă prezent, așa-zisa lege „antilegionară” (217/2015), ce își arată colții într-o pagină ce ne va deveni un alt rechizitoriu...

Am tăcut atunci și am permis ca statuile, busturile, efigiile, și toate drepturile noastre de rememorare, de elogiare, să fie risipite... Mascate de cartoane și pânze-prapor ale drepturilor noastre la demnitate și onorarea înaintașilor, demontate apoi de pe socluri și ascunse în subsoluri...

Am acceptat atunci înlăturarea unui bust... Dar nu a fost vorba doar despre îndeprtarea unei sculpturi

Paulescu, Eminescu, Zelea Codreanu... Busturi, monumente, piloni fundamentali de istorie și cultură ne-au fost fragmentate, strivite în reproșuri în încercarea de a ne dovedi că istoria noastră, noi în sine, suntem doar pietricele pe o alee a deznaționalizării... O alee pe care acum este azvârlit și bustul lui Goga, recent dezvelit la Iași, profanat prin hulire de acești profitori ai reproșurilor mascate în vinovății ale vremurilor trecute...

Jigodii și năpârci, oprîți-vă! Nu-i mai prigoniiți pe cei morți!... Nu vă mai luptați cu aceia care, credeți voi, nu mai pot vorbi... Căci, să vă ferească steaua voastră de momentul în care morții noștri nu doar vor vorbi, ci vă vor secera... Pentru că ei nu vor sta să vă dovedească vouă nevinovăția lor, ci vă vor preface în colțuri de fum și scrum... Și nu credeți că, de-i prigoniiți pe cei vii, scriitori, oameni de cultură, președinți de foruri la care nici podelele nu ați fi buni să le ștergeți, cei morții vor rămâne cumva fără de veghe... Căci nu sunteți nimic altceva decât umbra unei istorii... Măreață cândva, scursură epigonă, acum...

Vandalizarea bisericilor și atacul asupra credinței...

Ionuț
Țene

Cazul extrem de grav al vandalizării bisericii ortodoxe de lemn din parcul bucureștean Titan (IOR) este primejdios, dar nu singular. În județul Cluj, unde trăiesc, și în județul Sălaj, unde merg foarte des spre locuința mea de la țară am văzut de numeroase ori biserici vandalizate și mâzgălite cu graffiti, conținând mesaje injurioase sau pornografice. Sunt desenate pseudo-simboluri ale stângismului universal, așa-zis progresist. Deci ce s-a întâmplat la biserica din parcul IOR nu este un caz izolat, de aceea am înțeles reacția promptă a Patriarhiei și Secretariatului pentru Culte. Secretariatul de Stat pentru Culte (SSC) a condamnat ferm vandalizarea bisericii ortodoxe din parcul IOR. SSC cataloghează vandalizarea lăcașului de cult ortodox drept „o ofensă publică adusă simbolurilor religioase și un atentat la adresa libertății religioase”. Secretariatul de Stat pentru Culte cere identificarea rapidă a celor care au comis actul de vandalism și pedepsirea lor conform legislației în vigoare.

Patriarhia Română a luat atitudine în fața atacului asupra bisericii din Parcul IOR, iar expertul OSCE pe libertatea religioasă a atras atenția că „astfel de acte cu mesaje anti-creștine inspirate din registrul neo-marxist nu este doar un gest de intimidare la adresa exercitării credinței creștine, ci chiar o încercare de desacralizare a lăcașului de cult”. Aceste atacuri asupra bisericii, indiferent de conștiință, nu vor fi singulare, ci se vor intensifica. Nu întâmplător și biserica romano-catolică s-a solidarizat cu BOR și a acuzat dur acest atac asupra libertății religioase. Aceste atacuri împotriva religiei și bisericii se fac în numele unei stângi radicale și a „progresului”, perceput, în acest sens, ca acțiune distructivă. În realitate este o acțiune suicidară de tip totalitar împotriva libertății umane, democrației, drepturilor omului și religiei, cu un scop clar: instaurarea unei societăți fără valori morale, fluide și lipsită de scopuri morale. Se încearcă instituirea unui nou totalitarism, de data aceasta, de tip corporatist. Să credem că aceste atacuri în numele BLM sau Antifa sunt ecouri

ale respectării drepturilor minorităților sunt extrem de false. Aceste modalități de acțiune și presiune contondentă sunt doar instrumente în mâinile unor corporații sau elite economice, care transgresează statele națiune și federațiile. Este o acțiune globală de relativizare a societății tradiționale și clasice.

Pentru teoretizarea acestei noi realități sau a „bravei lumi noi”, de circa



100 de ani se filosofează de la VI Lenin la Karl Popper, Aldous Huxley sau Zygmunt Bauman. Participăm la o filosofie a flexibilității, fluidității și transformării social-economice și politice fără fundamentele clasice societare cunoscute. Se încearcă, pornind de la Școala de la Frankfurt, instaurarea unei societăți fluide, în care valorile biologice se schimbă cu cele ale autosuficienței și autonomiei umane.

De fapt, suntem contemporani la o rupere de drepturile omului prin naștere, printr-o respingere a credinței, o desfacere de Biserică, în fapt la repudierea lui Dumnezeu de către o societate autonomă bazată doar pe o antropologie social-culturală autosuficientă. În ultimii ani se încearcă trecerea la un nou nivel a repudierii societății umane așa cum o știm. În acest context, Biserica este o piedică în transformarea noii lumi după chipul autonomiei umane dintr-o societate controlată de corporația transnațională. Pe plan filosofic, Zygmunt Bauman, un fost membru al serviciilor secrete militare poloneze comuniste și admirator al lui Stalin, care s-a refugiat în Israel în 1968, a teoretizat filosofia societății „fluide” sau „lichide”, care stă la baza noului post-mod-

ernism actual. La mijlocul până la sfârșitul anilor 1990, Bauman a început să exploreze postmodernitatea și consumismul. Acesta a susținut că a avut loc o schimbare în societatea modernă în a doua jumătate a secolului XX. Se schimbă dintr-o societate a producătorilor într-o societate a consumatorilor. Potrivit lui Bauman, această schimbare a inversat compromisul „modern” al lui

complete. Bauman explorează modul în care arta se poate poziționa într-o lume în care trecătorul este paradigma dominantă. Arta este în mod substanțial ceva care contribuie la conferirea nemuririi practic oricărui lucru: de aceea filosoful se întreabă: „Poate arta să transforme efemerul într-o materie eternă?”. Bauman concluzionează că realitatea actuală este caracterizată de indivizi

societate care ni se pregătește prin această filosofie a fluidității este o „brave new world” un fel de „1984”, în care omul nu trebuie să mai aibă valori „solide”, ci să fie, nu o „trestie gânditoare” așa cum îl concepea Pascal, ci o trestie în bătaia unor interese superioare social-politice și economice. Ne îndreptăm spre o dictatură gramaticală a corectitudinii politice, ca premisă a instaurării societății fluide, un nou tip de totalitarism. Democrație este complexitatea expresiei naturii și societății umane, reducerea modalităților de expresie sunt doar fragmente graduale de instaurare a dictaturii. Orice lipsire sau absență de libertate este o formă de totalitarism. Un om fără rădăcini „solide” poate fi ușor decompensat, manipulat și dezrădăcinat, conform unor interese care pentru majoritatea oamenilor sunt indicibile. Paradoxul, noii antropologii fluide este anti-umanismul. Omul schimbător, fără repere „solide” este ușor de manipulat și pervertit ideologic de către concepții ideologice în beneficiul unei elite tot mai subțiri și mai bogate. Se oferă ținte false omului, iar instrumentele de presiune ale propagandei sunt tot mai contondente, dar nu în interesul lui.

care nu au timp și nici spațiu pentru a se relaționa cu eternul, cu valori absolute și stabilite. Arta și relația oamenilor cu ei, atât în crearea ei, cât și în participarea la ea, se schimbă dramatic. Citându-l pe Hannah Arendt, afirmă că „un obiect este cultural dacă persistă; aspectul său temporar, permanența sa, este opus culturii funcționale [...] se vede amenințată atunci când toate obiectele din lume, cele produse astăzi și cele din trecut, sunt considerate exclusiv din punct de vedere al utilității pentru procesul social de supraviețuire”. Cu toate acestea, conceptul de cultură și artă poate găsi un sens în societatea lichidă numai dacă renunță la înțelegerea sa tradițională și adoptă abordarea deconstructivă.

Este o modă contemporană ca totul să fie relativ. Omul trebuie să fie consumator fără suflet, un fel de cyborg? Deci în această societate deconstructivă, lichidă și flexibilă o cultură „solidă” bazată pe tradiții și valori nu-și mai are locul în noua resetare. Biserica, credința și democrația clasică în acest nou cadru social poate fi o piedică a societății fluide și flexibile. În această cheie trebuie „citite” atuurile și vandalizările asupra bisericilor, dar și a relativizării credinței. Noua

În comunism, beneficiarul noii societăți nu a fost clasa muncitoare, deși a reprezentat un instrument de presiune favorizant, ci o nomenclatură subțire lacomă și imorală. Azi, instrumentul de acțiune și presiune, care acționează în numele minorității radicale nemulțumite, nu va fi desigur beneficiarul noului val post-modern, ci sunt doar unelte trecătoare ale unei caste tot mai bogate și mai nesățioase. Un om fără credință, fără valori și ierarhii culturale asumate poate fi cel mai bun cetățean prelucrat spre „omul transformer” înspre viitorul unei lumi robotizate și cibernetice, în care cei care sunt la butoane vor ști să facă cel mai bun soft social și programarea unei lumi globale în interesul noii aristocrații ale nomenclaturii. Paradoxul intoleranței „toleranței” societății fluide este tocmai incompatibilitatea cu democrația și drepturile omului în viziunea europeană.

Mai avem vreun viitor? Cum arată viitorul?

Petre
Romoșanu

Ceva foarte important ne scapă în obsedantele noastre interogații cotidiene asupra covidului și pandemiei. Acușele aduse Forumului Economic Mondial de la Davos, cu al său Great Reset, lui Klaus Schwab, lui Bill Gates, lui George Soros, clanului Rockefeller, clanului Rothschild, interpușilor acestora, miliardarilor americani și vest-europeni, contra guvernului mondial pe care aceștia și-l doresc, îl pregătesc, împotriva Noii Ordini Mondiale, împotriva presupusei lor tentative de a diminua populația planetei (chiar vor asta?) cu cel puțin trei miliarde de suflete într-o primă fază – toate aceste acușe nu ne duc prea departe, nu ne ajută să înțelegem ce se găndește, ce se hotărăște într-adevăr în spatele ușilor capitate.

De ce se închid centralele nucleare în Germania? De ce se dorește cu atâta ardoare, mai ales în Europa Occidentală, eliminarea emisiilor de CO₂ până spre 50 la sută în 2030 și eliminarea totală până în 2050? De ce ține atât de mult Europa să devină primul continent verde? Temperatura ar crește cu trei grade Celsius până în 2050 pe toată planeta. Ce știu acești „inițiați”, acești mari bogați și nu ne spun clar și nouă? E vorba doar de încă un raport prăpăstios al Clubului de la Roma sau ei dețin niște informații științifice cu adevărat îngrijorătoare? A fost provocată sau nu criza covid? Vaccinurile sunt chiar atât de periculoase, reprezintă ele cea de-a doua etapă a unui război neconvențional ascuns? Vor muri într-adevăr peste 60 de milioane, așa cum se pronostica la începutul pandemiei, ca urmare a vaccinării devenită obligatorie până la urmă? Pentru că până acum mortalitatea datorată covidului nu a depășit mortalitatea cauzată de o gripă obișnuită. Asta dincolo de cifrele umflate bizar, cu trecerea altor cauze ale mortalității, comorbidități, decese legate și de slăbiciunii ale vârstelor înaintate, pe seama atât de periculosului SARS-CoV-2.

Cum arată viitorul imediat, cel de până în 2025, să zicem? Vom supraviețui covidului și vaccinurilor Astra Zeneca,

Pfizer, Moderna etc.? După cei mai serioși analiști, se pare că totuși vom supraviețui. Dar o consecință imediată va fi „crearea unui sistem de sănătate mondial”. În epoca postcovid vom avea „o lume mult mai integrată”. Deși vor crește, mai ales în UE, tendințele de repliere spre sine, care se vor generaliza. Dar istoria Europei până în 2025 nu va fi făcută numai



din covid și vaccinurile care sperie atâta lume. Italia va intra în incapacitate de plată. Turcia s-ar putea să cunoască haosul. Vom avea un război al Internet-urilor. Contestația exercițiului politic va crește exponențial. În lume, s-ar putea să asistăm la un război civil în Brazilia. Vom avea, foarte probabil, un conflict între Israel și Iran. Vom asista la o recentrare pe piețele regionale. Criza petrolului va produce haos social. Bineînțeles, vom avea o sino-mondializare, China va depăși clar SUA. Etc.

Vă întrebați de unde știm atâtea lucruri formidabile, uluitoare. Ei bine, în Franța există un institut de cercetări privind viitorul și posibilele previziuni numit Futuribles. Asemănător cu alte institute de același fel din lume, dar și cu organismul care funcționa cândva la noi sub conducerea matematicianului Mircea Malița. Dacă accesați Futuribles pe Internet (accesul e liber!), puteți lua cunoștință de foarte multe dintre publicațiile institutului pentru care lucrează o mulțime de specialiști dintre cei mai respectabili reprezentând discipline diverse. Iar institutul este finanțat și de importante bănci și companii ale statului francez. „Cine suntem? Futuribles e un centru de reflecție și studii prospective care vizează integrarea eficace a termenului lung în decizii și acțiuni. Din 1960 încoace, Futuribles joacă un rol motor în dezvoltarea prospectivei în Franța și în lume. Convingerea noastră

e aceea că pentru a acționa liber și a construi viitorul organizațiilor și societăților noastre este primordială înțelegerea și luarea în considerare a evoluțiilor în curs. Munca noastră constă deci în a repera, analiza și înțelege marile transformări în curs, a identifica principalele incertitudini, a concepe procese de decizie și acțiuni care integrează luarea în considerare a ter-



menului lung și implicarea actorilor în construirea viitorului. Activitățile noastre implică o echipă de cca 12 angajați permanenți și o mare rețea de experți și parteneri”.

Dar ce e posibil să se întâmple, conform Futuribles, după 2025 și până în 2030? S-ar putea să vedem ocuparea unor țări printr-un atac cibernetic. Vom avea războiul pentru litiu (Bolivia e unul dintre cei mai mari deținători de minereu, Zimbabwe și Namibia sunt și ele printre primii zece producători). Nu e exclus un război nuclear între India și Pakistan. Va dispărea NATO, iar Europa va fi obligată să-și organizeze propria apărare. Va dispărea și ONU și vor apărea jucători non-statali. Nu înainte ca Statele Unite să părăsească agențiile ONU. China va deveni partenerul-cheie al Americii Latine. Pentru scurtă vreme, UE va deveni un actor geopolitic de prim rang, preluând, probabil, temporar rolul SUA. O SUA care se va afunda într-o criză internă prelungită, cu războaie de secesiune etc. Lucru pe care nu ni-l mai spune însă Futuribles. Și, încoronare, vom avea o primă internațională ecologistă.

Și care sunt scenariile pentru 2030-2040? Cu cât e mai îndepărtată perioada prognozată, cu atât predicțiile devin mai vagi, mai largi și mai puțin probabile. Pentru 2030-2040 se prevede disparuția Arabiei Saudite ca stat, spargerea Indiei (care e prea mare?),

stagnarea durabilă a Chinei, supravegherea în masă a populațiilor, înmulțirea crizelor sanitare, pierderi irecuperabile ale biodiversității, influența Chinei extinsă asupra Europei. Și de asemenea: o UE compusă din opt țări (probabil, cele din vestul Europei sau, mai degrabă, cele care vor compune noul imperiu german, printre care și România), mișcări teroriste bazate pe tehnologie, slăbirea cooperării internaționale și moda demondializării, influența crescută a religiilor asupra politicii.

Pentru apropierea anului 2050 (perioada 2040-2050) se prognozează o creștere a temperaturii cu trei grade Celsius, și deci o planetă mai puțin ospitalieră, mai greu de locuit (topirea a 54 000 de ghețari din lanțul muntos Himalaia e prevăzută totuși doar pentru anul 2100). Regiuni urbane din Asia de Sud vor deveni de nelocuit, migrațiile în masă se vor înmulți, China se prăbușește, „ordinea rusă” va domina Europa, vor apărea zeci de reactoare bazate pe fuziune nucleară, energiile fosile vor fi depășite de energiile „curate”, se vor oferi răspunsuri tehnologice la degradarea ecosistemului, Pax Ecclesia.

„La orizontul lui 2050, comunitatea internațională nu va fi reușit să reducă emisiile de gaze cu efect de seră. Dimpotrivă, acestea vor continua să crească, accelerând suplimentar încălzirea climatică, ajunsă la trei grade Celsius față de era preindustrială, confirmând astfel scenariile cele mai pesimiste. Diferitele măsuri de adaptare și tehnologiile testate (precum geoingenieria) se arată a fi insuficiente și un număr crescând de teritorii ale planetei devin de nelocuit. E vorba în principal de zonele de coastă (cuprinzând și orașe mari) inundate prin creșterea nivelului mării, precum și de teritorii din Asia de Sud-Est, din Sahel și din Orientul Mijlociu... Vor fi afectate mai mult de 1 miliard de persoane.

În paralel, modificările climatice cauzează și transformarea unor spații în noi zone locuibile. Groenlanda și Siberia, dar și unele regiuni din Europa de Nord devin noi eldorado-uri, care atrag deopotrivă populații și investiții pentru a exploata

terenurile agricole și resursele geologice care devin accesibile în urma topirii ghețarilor.

În 2050, câteva zone vor fi declarate nelocuibile de către GIEC (Grupul interguvernamental de experți în domeniul evoluției climatice), date fiind consecințele schimbării climatice. Creșterea fluxurilor migratoare care rezultă va inspira o strategie internațională de relocalizare a populațiilor afectate, strategie expusă pe Platforma deplasărilor legate de catastrofe (PDD – Platform on Disaster Displacement), la inițiativa Uniunii Europene. Între 2045 și 2065, 850 de milioane de persoane vor fi deplasate astfel într-un mod planificat, mai ales în Asia de Sud-Est, în Africa subsahariană și în Pacificul de Sud”. Lipsesc, surprinzător, sau sunt foarte rare previziunile despre evoluția în următorii 30 de ani a SUA, care e încă prima putere militară și financiară a lumii. Nu aflăm mare lucru nici despre Franța și Marea Britanie, marile puteri ale secolului al XIX-lea și parțial ale secolului XX. Și nu aflăm prea multe nici despre Germania, care pare să devină o mare putere globală, deranjantă în primul rând pentru SUA. Sau, de fapt, în ceea ce privește Europa, previziunile sunt acoperite de umbrela UE. Între 2040 și 2050, „ordinea rusă” va domina Europa, și deci și UE (germanică), dacă aceasta va mai exista.

Nu știm câte previziuni se vor confirma din acest tablou viitorologic și nici când, mulți dintre noi nu-i vom mai putea verifica pe Futuribles (pe asta se și bazează, în general, asemenea proiecții) pentru că vom fi plecați de mult. Dar studiile de futurologie au meritul de a oferi o bună porție de optimism. Istoria nu se va încheia nici cu covidul, nici cu vaccinurile și nici măcar odată cu noi. Cu unele schimbări bruște, cu războaie și cu revoluții, sau, dimpotrivă, cu continuități, cu tradiții și cutume reînviolate, planeta se va învârti mai departe în jurul Soarelui și se vor naște încă mulți copii.

Un an pierdut din respirația vieții; urmează însăși viața?...

Cezar Adonis
Mihalache

„Vom muri și vom fi liberi!”... A fost strigătul unei ultime generații ce a mai știut a-și ridica fruntea... Nu a fost o generație a curajului în fața vremurilor, nici nu s-a semețit eroică în fața timpului ei, căci s-a lăsat supusă, umilită, înfometată, înfrigurată, dar măcar a fost o generație ce a mai avut în ea scânteia ridicării... Scânteia libertății ce a aprins, e drept, un prea scurt foc de veghe... Iar azi strigătul revine parcă... Dar nu mai are forța eliberării, ci doar apropierea de însăși moartea veghei... Vom fi murit și nu vom mai fi fost liberi... Vom fi murit, degeaba... Și nu este nici măcar murmurul de nemulțumire al tinerilor, neinspirati, nehrăniți de tinerețea curajului și asumării unei clipe astrale a părinților lor... Ci doar supunere... Îngenuncherea ca tragedie a unei generații ce pare a mai avea o șansă doar în preajma morții... Atât de aproape se simte căpăstrul, botnița, masca sugrumării drepturilor și libertăților paraplegice ale trupului elib-

erator din '89 încât pare că doar prin moarte ne vom mai obține libertatea... Dar nu pe cea a conștiinței de neam, nu pe cea a demnității, nu pe cea a ridicării prin noi înșine din încovoierea genunchilor



oobiți de trei decenii străine nouă, ci a fiecărui individ... O eliberare prin moarte; dar fără a mai fi câștigat și libertatea...

Ni se vorbește despre relaxarea libertăților din cămașa de neputință a lașității noastre la înmormântări... Ni se oferă pomana desfacerii din canoanele covid a ritualului înmormântării... E ilar poate, dar, da, măcar morții

să se mai bucure de libertate... Măcar ei să vadă ipocrizia și măștile de peste măștile botniță, ale fariseismului, ale mimării libertății de a ne fi îngropat morții cu aparența libertății deciziilor, gesturilor noastre...

moarte eliberatoare...

Când tăcem în fața strănerii lațului ne merităm însă soarta... Soarta locului pe care singuri ni l-am pregătit ca o groapă comună a libertăților, drepturilor, demnității... Și nu locul din preajma cavernei nechibzuinței unei metastaze de trei decenii, ci chiar de pe fundul acelei istorii pe care o îngropăm cu fiecare supunere...

Când un oarecare vine și ne spune că vom continua să purtăm masca „mereu de acum încolo”, și ne facem că nu pricepem că ea ni se impune ca etichetă, ca identitate, ca matricolă a netrăirii în numele unei oarecare viețuiri, ne merităm locul... Dar nu lângă cei ce au fost cândva măreți... Ci nelocul de nicăieri...

Când un alt oarecare vine și ne dictează că avem nevoie de certificat de vaccinare, dar nu la nivelul unei hârtii de cobai printr-o istorie trădată (și care nu ea se răzbună, căci, la rândul-i are propria povară, repetarea ignoranței, neghiobiei, trufiei, nepăsării), ci avem nevoie de vaccinare/vaccinări ca dovadă a faptu-

lui că nu suntem un „pericol pentru ceilalți”, și dacă iarăși doar tăcem, ne merităm același loc, dar și mai gârboviți în rușinea nedemnității ca viețuitori ai nevieții trăite...

S-a ajuns mult prea departe cu nepăsarea, neimplicarea, nelupta noastră... Cu supunerea din cochilia umilinței... Se vorbește atât de lejer despre segregarea noastră în drepturi, în pseudo-drepturi, căci nici vaccinații nu se vor bucura de drepturi reale atâta timp cât masca ni se spune că va deveni însoțitor al vieții (nu doar să respire cumva libertate, ci să nu tragă în plămâni nici prea multă viață), când ni se spune că vom putea face un lucru ori altul doar cu o anumită hârtie, doar cu asumarea a ceva ce un alt oarecare ne va decide, căci de idei abulice nu duc lipsă aceia ce ne conduc, nu doar că suntem în locul potrivit nouă, dar putem lăsa mor-manele de glie trădată să se rostogolească peste copârșeul lașității noastre...

Pentru că nu va mai conta...

Ion

Măldărescu

Oricare dintre dumneavoastră, indiferent de opinia personală, ați luat cunoștință de miile de oameni ieșiți în stradă pentru a-și exprima nemulțumirea și disperarea față de deplorabila administrare a României. Această Românie condusă cu bună știință spre dezastru de cei care sfidează poporul român și îl consideră nu partener de dialog, ci slugă. Nu domnule Iohannis, nu domnule Orban (Ludovic, nu Viktor) nu domnule Cițu, nu domnii guvernanți și parlamentari, voi sunteți slugi ale poporului (care vă plătește regește), nu poporul e sluga voastră. În acest sens, noua solicitare a ministrului M.Ap.N.de modificare a Legii 346/2006 vrea ca orice militar al Armatei Române să poată legitima-reține pe orice civil din România, dă curs unei întrebări firești: conform acestei propuneri de lovitură de mă-Ciucă, sergentul «X» sau căprarul «Y» sau îl vor putea legitima și pe Klaus aflat pe Valea Oltului în misiune specială de navetă la nevastă? Că doar e CIVIL... Și CÎȚI alții? Apropo, văd că s-au umplut epoleții domnului ministru – CIVIL – de stele. Pentru care acte de „eroism”? Ca să știm și noi, „plebea”. Măine, poimăine, dacă americanii se vor bate cu rușii până

la ultimul ucrainean și/sau ultimul român, se chemă că vom fi în război, deci epoleții lu'domn ministru vor putea primi cadou însemnul de mareșal al României?... Al patrulea? Doamne, ferește!

Dacă posibilitățile inteligenței vă sunt depășite, dacă nu sunteți competenți, dacă măsurile luate de voi sunt dăunătoare și sfidați poporul, plecați. Lăsați locurile libere pentru cei care sunt capabili și vor să-și salveze Neamul și Patria de la pieire! Mii de oameni vă cer să plecați, iar voi vă ascundeți, în loc să dialogați. Privind milioanele de nemulțumiți, vă șoptiți în barbă parafrazându-l pe Lăpușnenu și sfidând mulțimea: Dacă voi nu ne vreți, noi vă vrem... slugi! Ajunge! Deocamdată „Corul robilor” manifestă pașnic, dar răbdarea are limită. Veți da ordin poterelor și soldaților să tragă în popor cu cartușe de război? Vă vor răspunde protestatarii prin cuvintele românului Coșbuc: „Să nu dea Dumnezeu cel sfânt,/ Să vrem noi sânge, nu pământ!/ Când nu vom mai putea răbda,/ Când foamea ne va răscula,/ Hristoși să fiți, nu veți scăpa? Nici în mormânt!”.

În urmă cu câteva luni, directorul Editurii „Compania”, Petru Romoșan, remarcă pentru prima dată, într-o serie de articole că războiul este aproape de România. Este doar problemă de timp, iar când va porni, țara urmașilor

România trădată

dacilor va fi transformată în câmp de ruine și deșert de cadavre pentru că cei care conduc România au trădat Țara și Poporul. Potrivnic intereselor românilor „Guvernul meu” a încheiat pact cu diavolul – Ucraina despre care Teodor Bujor din Cernăuți scrie: „România nu are un aliat în Ucraina, ci un vecin dușmănos, și zonele din țara vecină (Ucraina – n.a.) în care locuiesc etnici români nu au nici o protecție. Creștinii Ortodocși din Bucovina ocupată de Ucraina sunt bătuți și izgoniți. România tace”.

Domnule Președinte, Domnule Prim-ministru, domnii membri ai Parlamentului României, vreți să îi târâți pe români într-un război nimicitor, fără nicio șansă de supraviețuire. Ați încheiat fără știința lor un acord militar cu o țară neprietenă: „Consiliul Legislativ – Aviz favorabil nr. 158/29.03.2021 referitor la proiectul de Lege pentru ratificarea Acordului între Guvernul României și Cabinetul de Miniștri al Ucrainei privind cooperarea în domeniul tehnico-militar, semnat la București la 5 septembrie 2020”, pe care urmează să-l transforme mamelucii din Parlamentul României în lege-fără-de-lege – ca pe multe altele

După plantarea unei marionete senile în fruntea S.U.A., familia acestuia având afaceri deloc ortodoxe în Ucraina cumpărată de

Rotschild prin odiosul Soros, situația S.U.A. la nivel planetar poate fi comparată cu căzăturile ramoliturii Biden pe scara avionului prezidențial. Rusia-China-Iran este o combinație economică și militară care pune în dificultate echibrul și așa precar de forțe. Americanii au cam rămas solitari și speranța de a re-deveni forța militară „Number 1” nu mai este decât o Fata Morgana în deșertul Sahara. Zăngănitul armelor zeului Marte anunță iminenul conflict armat – războiul Ucraina (+S.U.A.) contra Federația Rusă (+China+Iran). Europa, zguduită de majore frământări interne, prin Germania și Franța joacă acum la două capete, așa cum au procedat de-a lungul veacurilor. Un fel de pact Molotov-Ribbentrop versiune actualizată.

Un președinte care-i sfidează pe români în țara lor, un guvern neloyal intereselor românilor, o gloată de parlamentari care ridică mâinile legate cu sfoară, aprobând acte anti-românești, un O.N.G.- fantomă creație-slugă a celui mai nociv conducător din istoria României vrea „Fără români în funcții publice” (fapt în bună măsură deja realizat sub dictatura iohannistă). Acest act este cel mai condamnat anti-românism pentru care O.N.G.-ul în cauză trebuie să fie scos în afara legii. Pentru anti-evreism s-a găsit o lege, pentru anti-

țigănist, s-a găsit o lege, dar pentru anti-românism... la paștele cailor! Domnii „parlamentari”, voi ați respins inițiativa legii anti-românismului. Voi nu mai aveți „Mamă” și „Tată”. Voi aveți acum Părinte 1 și Părinte 2... sau, poate, nu-i mai aveți. Go home!

Parlamentarii au aprobat autoflagelarea României condamnămnd un „antisemitism” fabricat, care ne va costa – pe toți – la propriu. Acum va aproba, poate chiar în unanimitate de voturi „pentru” pactul cu diavolul pentru distrugerea României prin război, ratând unica șansă-soluție de a păstra o stare de non-inamicitate cu Federația Rusă și de a rezolva situația prin diplomație. Unde ești Nicolae Titulescu? Erai mic de statură, dar mare diplomat. Acum pe scaunul tău a fost proțapit un personaj obedient care are tot atâtea aptitudini diplomatice câte „scăpări” de inteligență are Biden.

Starea dezastruoasă a economiei și a vieții oamenilor în România nu trebuie să mire pe nimeni, pentru că peștele de la cap se-mpute, iar de la Cotroceni vine un val imens de duhoare anti-românească. Nu pot încheia fără a cita cuvintele unui mare Om și Patriot român: „Să nu uităm că istoria nu va uita pe vinovați; și vinovați suntem cu toții: unii, pentru că am tăcut; alții, pentru că am greșit; cu toții, pentru că am suportat”.